

גם לתוך עתוננים ערבים סמך כהרנגל בביא. לעמם זה זכינו ביה לשני אברכים מבני דודני היודעים היטב את שפתנו העברית ומשתמשים בה לטובת הכללי בעין-גנים ובחלוח...

ומדרש אנדה יש, כי בזמן האחרון יוצאת בת-קול מתוך החורבה שברחוב היתודים בירושלם מדי לילה בלילה וקוראת: שמואל! שמואל! וקול אומר: הנני!...

ובת-קול משיבה ואומרת בננון של הפטרה: על כסאו לא ישב זר ולא יתלו אחרים את כבודו...

ויהודים ותיקים שומעים, מכוניל פניהם להר-הצופים, עיניהם ליה ועונים בדחילו ורחיטו: אמן!

Si non é évere, ben trovato אמר, כמדומני דנשה, בעל דה-קומידיה האלהית.

הנאמן לך מאד עז מות

* אסיר תודה יהיה לקוראים החתום לעיל אם יכתבו לו עפ"י כתבת המערכת של "דאר היום" על כל מה שקראו או שמעו בעולמנו, חבר שישיש' לו קטעים לקוראים, עז מות.

סוים האכרים לגדל תרנגלות ולזרע ירקות והפוחי אדמה, ולא יאמרו עוד הנויים: איה נא ביציהם? איה נא צנוניהם?

ואפילו חצרות העיר ובתי-הכנסיות והמדרשות שלנו מסוגלים מאד לזרעה ואפשר בנקל לעשותם לגני-ירק כאשר אינם נצרכים לזבל, כידוע... ואולי, מי יודע, יתפייסו סוים דהפועלים שלנו עם בני "פינסק ומינסק" לקיים סח שנאמר וחי אחיך עמך, ופרח יעקב ויצין ישראל, וישב איש תחת גפנו ותחת... מפלגתו.

איך אומר הצרפתי? A quelque chose malheur est bon

עוד מעט וידעתי גם ערבית.

וצריך אני לבשר לך, ידידי ר' שמואל, כי יש לנו ביה פרופיסור מאנדה-ישראל בעיה"ק, המלמד את לשונו לדבר ולהפיץ בישראל את השפה הערבית.

— ע' ענדק "דאר-היום"? — הוא שואל המיד בכניסתו לכונר-הספרים הרוסי החדש, בהדגשה הולנדית, כדרכו, ולא זאת, אלא שזוא מביט

ומדחציף כולי האי, עמדו בני-החבורה בכרם, דחכריו, שביתח" על החדר והציעו חנאים אלה:

(א) להתליף את הרביי מחמת שהוא בן-ברית.

(ב) לבטל את הענין של ריש-דוכנא (בלפר בלע"ז).

(ג) לנעל דלת החדר בפני הקרובים ובני-ביתו של הרביי, ושרגלם לא תדרך עוד על מסגן ה"בית" — בכחינת בל-יראה ובל-ימצא! והרביי שיחיה הולך, כדרכו, לשטרנו ומקיים את החנאי השלישי — "עד יעבר זעם", ובני ישראל'יק עומדים בחוץ וממתינים לישנוי הוסת' ומצפים לבטול רע חנורה... — הרגעו! —

שמעתי כי בני-החבורה הפרועים אפרו על חבריהם שבכפרים בחרדיק (חרם, דרבי קומאי) למכור ביצים ושאר-ירקות לחדר" התראו? — בעד זאת נאמר להם דוקא "ישר"... כי כך הוא מנהגו של עולם: אין רע בלי טוב, אולי ילמדו

וצרכי החתונה הצריכים לנופא דעובדא, כנון: נפט לרסקת וכדומה. ובני ישראל'יק עמדו בפתח' ופתחו בשירת "התקה"...

וכשבא הדבר לאוני הרביי, סבורים היינו שיוריד מיד את הרצועה מעל גבי הכתל וימתח את "בן-דודני" זה על העמוד, במחילה, כנהוג ב"הדר" הצפוני, ויהא חובטו, מיסרו ואומר לו דברי-כבושין אלו:

— פרא אדם שכמותך! המחן-נא, המתן מעט ותקבל מדי שכרך על מעשיך הטובים, וכל כך תקבל עד שחזכיר זאת לעולם ועד דור העשירי הזהיר על זה לבניך אחרים ולשכניך ואמרת להם כי ככה יעשה לפרא-אדם אשר הרביי חפץ ללמדו דרך ארץ!

ואולם הרביי הולך לשיטתו: השוט במקומו מונח

והכל כדי שיחיה, הזאב שבע והכבשה חמה ואינו יודע כנראה כי כל זמן שהכבשה חמה לא "ישבע הזאב"...

טמש; אח"כ נחלקו בני-החבורה הפרועים לכמה מחנות: חלק מהם נחננס בערמה ל"חדרה" של הרבנית ושמו בכליהם את כל חכשיה וחמדת גנזיה, ועברו על "בל תשחית" ר"ל ועשו בורא מאורי חאש" בלא הבדלה ובלא יקנה"ז, כנויים גמורים טמש; ומתנה גדול וכבד מאד התיצב לפני הפתח ובקש לחוציא אליהם את "בן-חרה" וכל ה"חמולה" שלו כדי לנקס את נקמתם ולרפרע מהם. ובני-אברהם ובני-משה ודכותיהן עמדו חלוצים לפני המתנה ונלחמו בגבורה עם בני-הפירחים הפרועים, ומי יודע מה היה בסופם אלמלא לא הזמין להם הקביה את מלאכיו בדמות בני-אדם סרדיוטים להצילם מידם. והאורחים רמוזנים זרקו, כנהוג, על החני-הדמים מין שלפלא חריפתא ל"סגולה", ולא יכלו, המחוחנים ושושביניהם לקבל רב טובה שהשפיעו עליהם מן השמים ומן הארץ: רבים מהם נפלו מיד כורעים ומשתחווים על פניהם ויתרם נמלטו בעוד שניהם ועשו "ויברח" למקום שם, פלפל שחור צומח... אתריים השאירו, כידוע, נמלי לשיחנא, סמי רפואה שרקדימו למכה, וכל מיני חמרים

מבעד למסוה*

(שעורים בהסתכלות)

ידידי ר' שמואל! שאלה-ח כ מה שאתני אמנם במכתבך האחרון לאמר: מה זה "רביי בלי חדר"? ואולם על זה אשיב לך, כמנדג נוכראין יהודאין, בשאלח אחרת: מה זה "חדר" בלי "רביי"?

פוק חזי מאי עמא דבר: כל התלמידים מבני-דודנו ומשאינם בני-ברית, עשו כנראה "יד אחת" כנגד הרביי ובאסרו-חג של פסח נחפצו פחאם מן ה"חדר" לתוך החצר הגדולה שבקריה החוף, פיצו "גדרה" ופשטו ב"רחובות" קריה במיזמות ומבוכות; ובכלי-משחית קירי וחמיטו שטמנו להם מבעוד יום חכו בדרך על ימין ועל שמאל.

קדם כל הלכו והחנפלו על ישראל. סבא' ה'ושב, כידע, ב"כפרי" ועשו שם חרבן-בית שני